

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/234/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1611207190
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1611207190.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v právnej veci žalobkyne: U. I., D. R. B. XXXX/XX, I., zastúpenej Mgr. Rastislavom Sopóciom, so sídlom Kap. M. Uhra 2621/3, Malacky, proti žalovanému: X.. S. H., D. A. XX, I., zastúpenému JUDr. Janou Polakovičovou, advokátkou, so sídlom Studenohorská 42, Bratislava, o zaplatenie 12.862,64 eur, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 15. februára 2018, č.k. 5C/86/2012-199, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala proti žalovanému zaplatenia sumy 12.862,64 eur s príslušenstvom z dôvodu, že dňa 07.11.2001 požičala žalovanému sumu 387.500 Sk (12.862,64 eur) s tým, že túto sumu vráti do 31.03.2002. Uviedol, že vo veci vydal platobný rozkaz, proti ktorému žalovaný vydal odpor s odôvodnením, že žalobkyňa mu nikdy žiadnu pôžičku neposkytla; ňou predložený doklad bol vystavený na základe dohody medzi ním a žalobkyňou, po ukončení dedičského konania u notára po ich otcovi S. H., v ktorom sa žalovaný zaviazal, že žalobkyni prispeje peniazmi za určitých podmienok na kúpu jednoizbového bytu v I.. V rámci dedičského konania po ich otcovi sa dedičia dohodli, že žalovaný odkúpi od žalobkyne a druhej sestry K. S. Š. dedičské podiely po otcovi a následne matka strán požiadala žalovaného, aby ešte nad rámec dedičského konania prispel žalobkyni sumou 387.500 Sk na kúpu jednoizbového bytu v I., s čím žalovaný súhlasil s podmienkou, že žalobkyňa si na kúpu bytu doplatí sumu 162.500 Sk a byt sa kúpi do konca marca 2002. Keďže túto dohodu nebolo možné zapracovať do zápisnice z dedičského konania, podpísal žalovaný dňa 07.11.2001 "Čestné prehlásenie", že jej vráti údajnú pôžičku v sume 387.500 Sk do konca marca 2002. Následne spolu s matkou začali hľadať žalobkyni byt. Po ponukách, ktoré žalobkyňa odmietla, jej na žiadosť žalobkyni vyplatil dedičský podiel po otcovi a zároveň jej oznámil, že ceny bytov vzrástli tak, že za sumu 550.000 Sk sa už nedá kúpiť jednoizbový byt v I. a nie je ochotný jej prispieť na byt viac ako 387.500 Sk. Žalobkyňa mu dňa 10.11.2003 zaslala výzvu na vrátenie pôžičky v sume 387.500 Sk. Namietal aj premlčanie žalobkyňou uplatneného práva. Vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 25.09.2012 tak, že žalobu zamietol. Uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/453/2013 bol tento rozsudok zrušený a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, keď odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie posúdil vec nesprávne po právnej stránke, keď pri posudzovaní dôvodnosti námietky premlčania vznesenej žalovaným aplikoval na daný prípad len ustanovenie § 100 ods. 1 a § 101 Občianskeho zákonníka, pričom podľa názoru odvolacieho súdu uvedené Čestné prehlásenie žalovaného spĺňa náležitosti uznania dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka, a preto na premlčanie práva uplatneného žalobkyňou sa vzťahuje ustanovenie § 110 ods. 1 vety druhej Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého žalobkyňa svoje právo na súde

uplatnila včas. V ďalšom konaní opäť vypočul strany sporu a svedkov O. H., K. I. O. K.. S. Š., sestru strán a zistil, že žalovaný spísal a podpísal Čestné prehlásenie zo dňa 07.11.2001, že pôžičku v sume 387.500 Sk vráti žalobkyni v lehote do konca marca 2002. Žalobkyňa najskôr tvrdila, že medzi stranami ide o pôžičku peňazí, v priebehu konania uviedla, že Čestné prehlásenie zo dňa 07.11.2001 má povahu uznania dlhu a súvisí s konaním o dedičstve po otcovi strán, keď bolo dohodnuté, že žalobkyňa si nebude v oficiálnom dedičskom konaní uplatňovať všetky svoje dedičské nároky a za vzdanie sa jej dedičského podielu v prospech žalovaného bola dohodnutá, okrem skutočne zaplatenej sumy 162.500 Sk, aj ďalšia kompenzácia pre žalobkyňu v sume 387.500 Sk. Výsledkom dohody dedičov po poručiteľovi bol teda nepodmienený záväzok žalovaného uhradiť žalobkyni sumu 387.500 Sk, ktorý súvisí s uvedeným dedičským konaním a Čestné prehlásenie malo zabezpečiť žalobkyni splnenie záväzku žalovaného a podľa jej názoru nikdy nebola spochybnená existencia záväzku vyplývajúceho z Čestného prehlásenia, a teda tento trvá, je v ňom uvedený dôvod záväzku, výška sumy, a aj čas úhrady. Ak by súd dospel k záveru, že uznanie dlhu je neplatné, namietala žalobkyňa, že takúto neplatnosť spôsobil žalovaný a je potrebné ho zaviazat' na náhradu škody podľa § 420 v spojení s §106 a § 42 Občianskeho zákonníka. Čestné prehlásenie naformuloval sám a vlastnoručne napísal, pričom ho formuloval odchyľne od dohody zúčastnených, teda nie ako záväzok z dedičského konania, ale ako záväzok z pôžičky, neskôr však sám tvrdil, že pôžičku nikdy nepotreboval a od žalobkyne ani nedostal, z čoho vyplýva, že formuláciu Čestného prehlásenia použil iba s cieľom spôsobiť jeho neplatnosť. Z neskoršieho konania žalovaného je zrejmé, že sa nikdy nepokúsil splniť svoj záväzok a vyhýbal sa tejto povinnosti. Jeho konanie je protiprávne a v rozpore s dobrými mravmi a s úmyslom poškodiť žalobkyňu na jej majetku. V dôsledku prepustenia dedičského podielu žalobkyne žalovanému sa žalovaný bezdôvodne obohatil, pričom v prípade neuhradenia sumy 387.500 Sk žalobkyni by sa jednalo o bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného. Vzhľadom na argumentáciu žalobkyne sa zaoberal ňou uplatneným nárokom z hľadiska ochrany oprávneného dediča a konštatoval, že žalovaný nie je neoprávneným dedičom, keďže vlastníctvo k svojim nehnuteľnostiam získal zákonným spôsobom a poukázal na štandardnú judikatúru, podľa ktorej žaloba o vydanie dedičstva v zmysle § 485 Občianskeho zákonníka môže s úspechom podať ten, kto nebol účastníkom konania o dedičstve a právo na vydanie dedičstva nemá ten, kto sa zúčastnil pôvodného konania o dedičstve, hoci by aj bol ukrátený na svojom občianskom práve, keďže nápravy sa táto osoba, na rozdiel od dediča opomenutého v pôvodnom dedičskom konaní, môže domáhať cestou riadnych, prípadných mimoriadnych opravných prostriedkov. V danom prípade bola žalobkyňa riadnou účastníčkou dedičského konania a žiadny opravný prostriedok proti vydaným dedičským rozhodnutiam nevyužila. Ďalej skúmal aj splnenie základných predpokladov pre zodpovednosť za škodu porušením právnej povinnosti a dospel k záveru, že žalovaného nemožno zaviazat' na zaplatenie žalovanej sumy ani z titulu zodpovednosti za škodu, a to z dôvodu, že neporušil žiadnu právnu povinnosť a nevykonal žiaden taký čin, ktorý je v rozpore s právom. Vzhľadom na to, že v prejednávanej veci je dôvodom vzniku nároku na vrátenie peňazí zmluva o pôžičke, dospel k záveru, že nie sú splnené ani zákonné podmienky pre priznanie žalovanej sumy žalobkyni z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že nikdy nedošlo k tomu, aby žalobkyňa odovzdala žalovanému konkrétnu peňažnú sumu, ktorú by jej mal v určitej lehote vrátiť, a preto zmluva o pôžičke, ktorá bola uzavretá medzi stranami, je neplatná, keďže nezodpovedá materiálnym požiadavkám a nemožno vyhovieť žalobe ani z titulu pôžičky. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 225 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobkyni uložil povinnosť uhradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100%, o ktorých výške rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie v zákonom stanovenej lehote žalobkyňa, žiadala napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe vyhovieť v celom rozsahu a priznať jej náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100%, alternatívne žiadala napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietala, že neboli splnené procesné podmienky, súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedla, že názor súdu prvej inštancie, ktorý si vytvoril v zmysle odôvodnenia rozsudku, nezodpovedá použitým prostriedkom procesného útoku, ktoré využila a nedáva odpovede na jej argumenty a nároky skutočne uplatnené žalobkyňou v konaní. Čestné prehlásenie zo dňa 07.11.2001 považovala za nepodmienený záväzok žalovaného uhradiť jej sumu 387.500 Sk (12.862,64 eur), ktorej spätosť s dedičským konaním potvrdzuje to, že k podpisu tohto Čestného prehlásenia došlo v deň skončenia dedičského konania vedeného na Okresnom súde Malacky pod sp. zn. 10D/567/01, ktorého účastníkmi boli obe strany sporu. V zmysle vyjadrenia žalovaného, ako aj výziev žalobkyne je zrejmé, že obom stranám sporu bol zrejmy účel a dôvod vzniku

Čestného prehlásenia. Okolnosti jeho uzatvorenia a jeho vzťah k danému dedičskému konaniu vyplývajú aj zo svedeckej výpovede K.. S. Š., ktorá nebola žalovaným spochybnená. Okolnostiam uzatvorenia Čestného prehlásenia sa súd prvej inštancie nevenoval a v odôvodnení rozsudku chýba názor súdu k otázke vzniku a účelu záväzku žalovaného z Čestného prehlásenia. Za irelevantné považuje posúdenie, ktoré sa týkalo iba právoplatnosti skončenia dedičského konania vedeného pod sp. zn. 10D/567/01. Súd sa nevysporiadal s jej hlavným argumentom, a to povahou Čestného prehlásenia ako uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ktorá podľa jej názoru má právne dôsledky uznania dlhu, pričom žalovaný nespochybnil vznik dlhu voči žalobkyni a jeho existenciu, a teda tento dlh bol v čase podpisu Čestného prehlásenia skutočný. Formulácia Čestného prehlásenia ako "zmluva o pôžičke" bola účelovo navrhnutá žalovaným, avšak v súlade s judikatúrou českých súdov platí, že aj v prípade neplatnosti zmluvy, dlh z ktorej bol predmetom uznania, sa poskytne ochrana tomuto uznaniu vtedy, ak je dostatočná identifikácia uznaného práva bez ohľadu na posúdenie jeho právneho dôvodu. V danom prípade dlh žalovaného bol dostatočne skutkovo vymedzený, nemožno ho zameniť s iným nárokom žalobkyne, a preto je Čestné prehlásenie platné a má právne účinky uznania dlhu. Ak teda aj bola zmluva o pôžičke vyhodnotená súdom ako neplatná, neznamená to, že je automaticky neplatné aj uznanie dlhu žalovaným, keďže tento dlh existoval a naďalej existuje. Pokiaľ ide o posúdenie jej nároku z titulu náhrady škody pre neplatnosť právneho úkonu, ktorú žalovaný zapríčinil, tento nárok si uplatnila v súlade s § 42 v spojení s § 420 a § 106 Občianskeho zákonníka, avšak súd prvej inštancie ustanovenie § 42 Občianskeho zákonníka nezohľadnil a neskúmal podmienky vzniku zodpovednosti za škodu pre neplatnosť právneho úkonu. Žalovaný uznal v konaní, že Čestné prehlásenie naformuloval sám a vlastnoručne napísal, viediac o tom, aký záväzok sa ním mal uznať a zabezpečiť, pričom ho formuloval odchyľne od dohody zúčastnených (t. j. nie ako záväzok z dedičského konania) ako záväzok z pôžičky a neskôr tvrdil, že pôžičku od žalobkyne nedostal, z čoho vyplýva, že formuláciu Čestného prehlásenia použil úmyselne s cieľom iba spôsobiť jeho neplatnosť. Tieto skutočnosti súd prvej inštancie taktiež nezohľadnil. Namietala aj nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť napadnutého rozsudku pre nedostatočné odôvodnenie, keď nezaoberal sa svedeckými výpoveďami a poukázala na výpoveď K.. S. Š. na pojednávaní dňa 15.02.2018, ktorá spochybnila svedeckú výpoveď O. H. zo dňa 06.02.2018 i tvrdenia z výpovede žalovaného týkajúce sa Čestného prehlásenia.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že žalobkyňa si uplatnila nárok na vrátenie pôžičky, o ktorej sama na súde uviedla, že jej z jeho strany pôžička nebola poskytnutá a túto skutočnosť potvrdili aj vypočuté svedkyne. Svedkyňa K.. S. Š., ktorú žalobkyňa navrhla vypočuť a ktorá mala potvrdiť nárok žalobkyne v súvislosti s vyporiadaním nárokov z dedičského konania, potvrdila, že sme sa ako rodina rozhodli, že finančne pomôžeme žalobkyni získať byt, keďže nemala finančné prostriedky. Svedkyňa tiež potvrdila, že Čestné prehlásenie malo byť iba zárukou toho, že žalobkyni prispeje nad rámec dedičského konania na kúpu bytu v sume uvedenej v Čestnom prehlásení. Pre získanie tejto sumy mala žalobkyňa splniť určité podmienky, čo sa nestalo, a preto jej peniaze neposkytol. To, že išlo o podmienený záväzok, potvrdila K.. Š.. Z výpovede žalobkyne, ako aj z výpovede svedkyne K.. Š. vyplýva, že ide o vysporiadanie dedičských nárokov, dedičské konanie po otcovi S. H. skončilo právoplatne uzavretím dohody medzi dedičmi a žiadny z dedičov proti tomuto nenamietal, preto následné dedičské nároky nemožno uplatňovať. Predmetné Čestné prehlásenie, z ktorého znenia žalobkyňa odvodzovala svoj nárok, bolo iba písomným potvrdením jeho vôle pomôcť žalobkyni zaplatiť byt, ktorý si mala podľa vzájomnej dohody kúpiť do marca 2002. Sama žalobkyňa, ako aj vypočuté svedkyne zhodne uviedli, že žiadna pôžička mu zo strany žalobkyne poskytnutá nebola. Uznanie dlhu je preto vyvrátiteľné inými dôkazmi, a to v danom prípade samotným vyjadrením žalobkyne a svedeckými výpoveďami o neexistencii pôžičky. Irelevantné je preto, či sa súd k povahe Čestného prehlásenia vyjadril alebo nie.

4. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu a v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.), dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

5. Súd prvej inštancie pri posudzovaní dôvodnosti žaloby žalobkyne vychádzal z právneho názoru odvolacieho súdu uvedeného v zrušujúcom uznesení, ktorým je v zmysle § 391 ods. 2 C.s.p. viazaný, doplnil dokazovanie v dostatočnom rozsahu potrebnom na zistenie skutočností právne významných pre posúdenie dôvodnosti žaloby z hľadiska obrany žalovaného, jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z prednesov sporových strán a z obsahu spisu vyplynuli najavo. Následne

tieto; v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov; správne vyhodnotil a dospel tak k správnym skutkovým záverom, z ktorých vyvodil aj správne právne závery, že nebolo možné žalovaného zaviazat' na zaplataenie žalovanej sumy titulom pôžičky, keď nikdy nedošlo k odovzdaniu peňazí žalovaným žalobkyňu a neboli splnené ani zákonom stanovené podmienky vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu, ani pre vydanie bezdôvodného obohatenia a taktiež z titulu ochrany žalobkyne ako dediča. Vec posúdil správne po právnej stránke, keď na zistený skutkový stav aplikoval príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka a svoje úvahy vedúce k zamietnutiu žaloby žalobkyne aj v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil, keď s poukazom na zodpovedajúcu právnu úpravu uviedol dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie po skutkovej aj právnej stránke a jeho odôvodnenie je dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní z hľadiska správnosti zaujatých záverov. Proti týmto záverom súdu prvej inštancie mohla žalobkyňa náležite skutkovo a právne argumentovať, a preto v tejto súvislosti bolo zachované jej základné právo na spravodlivý súdny proces a nebola jej odňatá možnosť konať pred súdom. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie nemožno považovať za svojvoľné či zjavne neodôvodnené.

6. V prejednávanej veci sa žalobkyňa domáhala proti žalovanému zaplataenia sumy 12.862,64 eur s príslušenstvom titulom vrátenia pôžičky, keď v žalobe uviedla, že dňa 07.11.2001 požičala žalovanému sumu 387.500 Sk (12.862,64 eur) s tým, že jej ju vráti do 31.03.2002 a predložila Čestné prehlásenie zo dňa 07.11.2001, v ktorom žalovaný prehlásil, že "pôžičku v sume 387.500 Sk" vráti veriteľke U. I. "v lehote" do konca marca 2002. Odvolací súd vo svojom uznesení č. k. 8Co/453/2013 - 112, 8Co/454/2013 zo dňa 20.11.2014 dospel k záveru, že uvedené Čestné prehlásenie žalovaného spĺňa náležitosti uznania dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka, ktorý inštitút zakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania. Táto domnienka je vyvrátiteľná dôkazom opaku, čo znamená, že skutočnosť, pre ktorú je v zákone stanovená domnienka, ktorá pripúšťa dôkaz opaku, má súd za preukázanú dovtedy, pokiaľ v konaní nevyšiel najavo opak. Procesným následkom uznania dlhu je to, že dôkazné bremeno prechádza z veriteľa na dlžníka, a tým sa v spore posilňuje procesné postavenie veriteľa, lebo nemusí dokazovať vznik a výšku dlhu, ani jeho trvanie v čase, keď k uznaniu došlo, ale dlžník, ak chce byť v spore úspešný, musí preukázať, že dlh v čase uznania neexistoval, alebo že zanikol s plnením, alebo inak.

7. Žalovaný v konaní namietal, že finančné prostriedky titulom pôžičky od žalobkyne neprevzal a Čestné prehlásenie podpísal na základe žiadosti matky, keď v súvislosti s dedičským konaním po otcovi strán prisľúbil žalobkyňu prispieť jej na zabezpečenie jednoizbového bytu do jej vlastníctva za podmienky, že žalobkyňa si doplatí sumu 162.500 Sk a byt sa kúpi do konca marca 2002. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie výsluchom strán a výsluchom svedkýň O. H. O. K.. S. Š. a na základe výsledkov vykonaného dokazovania správne dospel k záveru, že k odovzdaniu peňaznej sumy žalobkyňu žalovanému titulom pôžičky nedošlo, keď túto skutočnosť potvrdili obidve svedkyne a sama žalobkyňa v konaní tvrdila, rovnako ako vo svojom odvolaní, že predmetná suma súvisí s dedičským konaním po otcovi strán sporu. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaný uniesol dôkazné bremeno, ktoré na neho prešlo v dôsledku uznania dlhu a preukázal svoje tvrdenie, že žalobkyňa mu neposkytla žalovanú sumu titulom pôžičky, čím bola vyvrátená právna domnienka existencie dlhu žalovaného voči žalobkyňu titulom vrátenia pôžičky, založená Čestným prehlásením predloženým žalobkyňu a vzhľadom na to nebolo v konaní preukázané právo žalobkyne na zaplataenie žalovanej sumy proti žalovanému titulom pôžičky. Nedôvodne žalobkyňa v odvolaní namieta, že neplatnosť zmluvy o pôžičky neznamena automaticky neplatnosť uznania dlhu žalovaným a že jeho dlh existoval a naďalej existuje, keď v konaní bol vykonanými dôkazmi preukázaný opak. V prejednávanej veci nemožno ani aplikovať judikatúru českých súdov, na ktorú poukázala žalobkyňa a ktorá sa týka neplatnosti zmluvy o pôžičke a premičania práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď v danom prípade nejde o neplatnosť zmluvy o pôžičke, pretože nesporné je, že zmluva o pôžičke medzi stranami ani nebola uzavretá a nedošlo ani k poskytnutiu finančných prostriedkov žalobkyňu žalovanému, a teda nedošlo ani k vzniku bezdôvodného obohatenia žalovaného na úkor žalobkyne, ako správne konštatoval aj súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku; k vzniku bezdôvodného obohatenia by mohlo prísť na základe neplatnej zmluvy o pôžičke len v prípade, ak by došlo k reálnemu odovzdaniu a prevzatíu peňazí. Vzhľadom na uvedené sú irelevantné okolnosti uzatvorenia Čestného prehlásenia predloženého žalobkyňu, ako aj jeho vzťah k dedičskému konaniu po otcovi strán sporu, a preto odvolací súd posúdil ako nedôvodné námietky žalobkyne, že s týmito okolnosťami sa súd prvej inštancie nezaoberal. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila v konaní a taktiež v odvolaní, že žalovanému vznikol nepodmienený záväzok zaplatiť jej žalovanú istinu v súvislosti s dedičským konaním po otcovi strán sporu, toto jej tvrdenie v konaní taktiež nebolo preukázané, keď aj svedeckými výpoveďami svedkýň O. H. O. K.. S. Š. bolo preukázané tvrdenie žalovaného, že na základe požiadavky matky strán sporu súhlasil s tým, že sumou, ktorá je predmetom sporu, prispeje

žalobkyni na kúpu jednoizbového bytu v Malackách, na ktorý si žalobkyňa doplatí sumu získanú od žalovaného titulom výplaty jej dedičského podielu po otcovi. Svedkyňa O. H. okrem iného uviedla, že vedela o finančných problémoch žalobkyne, a preto navrhla, aby sa byt síce kúpil, ale aby ako vlastník nebola uvedená žalobkyňa, ale niektoré z jej detí, a to z dôvodu, aby žalobkyňa o nehnuteľnosť neprišla. Taktiež svedkyňa K.. S. Š. potvrdila, že matka strán navrhla, aby sa žalobkyni kúpil byt, keď v dedičskom konaní zdedila určité finančné prostriedky a zvyšok do sumy 500.000 Sk, za ktorú sa v tom čase dal kúpiť byt v I., sa mal žalobkyni doplatiť, a teda suma 387.500 Sk uvedená v Čestnom prehlásení žalovaného mala byť pre žalobkyňu zárukou, že dostane nejaký byt. Uvedená svedkyňa tiež potvrdila, že v rámci dedičského konania by mala žalobkyňa dostať viac, ale nepotvrdila, že by jej mala byť vyplatená vyššia suma ako podiel na dedičstve po otcovi v sume 162.500 Sk, ale vo svojej výpovedi potvrdila len uzavretie rodinnej dohody, cieľom ktorej bolo žalobkyni kúpiť byt.

8. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané uzavretie takej dohody medzi stranami, ktorá by zakladala záväzok žalovaného vyplatiť žalobkyni žalovanú istinu. Nebolo tiež preukázané porušenie právnej povinnosti žalovaným, vyplývajúcej mu z právneho predpisu alebo zo záväzkového vzťahu, a preto správne súd prvej inštancie dospel tiež k záveru, že nie sú v danom prípade splnené zákonom stanovené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. Za porušenie právnej povinnosti žalovaným nemožno považovať ani formuláciu predmetného Čestného prehlásenia, keď sama žalobkyňa na inej formulácii netrvala, ani inú formuláciu Čestného prehlásenia nežiadala a nepreukázala tiež, že by sa strany na inej formulácii vzájomne dohodli. Na základe vykonaného dokazovania možno považovať za preukázané len to, že v súvislosti s dedičským konaním po otcovi strán sporu došlo medzi stranami k dohode o kúpe bytu pre žalobkyňu, na zapltenie ceny ktorého žalovaný prispeje za splnenia určitých dohodnutých podmienok, k čomu však nedošlo.

9. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

10. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a žalovanému, ktorý mal úspech v odvolacom konaní, priznal náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

11. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).